

Erin Watt

Prințesa de hârtie

Primul volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de Alex Văsieș

Capitolul 1

— Ella, ai fost chemată la biroul directorului, îmi spune domnișoara Weir înainte să intru în clasă, la ora ei de matematică.

Mă uit la ceas.

— Nici măcar nu am întârziat.

E nouă fără un minut, iar ceasul ăsta nu arată niciodată ora greșită. E, probabil, cel mai scump obiect pe care îl am. Mama a zis că a fost al tatei. În afară de spermă, e singurul lucru pe care l-a lăsat în urmă.

— Nu, nu este despre întârziat... de data asta. În privirea ei rece, de obicei, se strecoară scânteieri calde, iar instinctul îmi trimite semnale de alarmă către creierul meu adormit dimineața. Domnișoara Weir e o tipă dură, motiv pentru care îmi și place de ea. Se comportă cu elevii ca și cum ne-am afla aici ca să învățăm matematică pe bune, în locul vreunei lecții de viață despre cum să-ți iubești aproapele și tâmpenii dintr-astea. Așa că, venind din partea ei, aceea privire înduioșată înseamnă că mi se pregătește ceva rău la parter, în biroul directorului.

— Bine.

Nu e ca și cum aș putea să răspund altceva. Dau din cap și mă îndrept către secretariat.

— Am să îți trimit tema pe e-mail, strigă în urma mea domnișoara Weir. Probabil presupune că nu mă voi întoarce la oră, dar nu există nimic mai grav de care m-ar putea acuza directorul Thompson decât ce am mai avut de înfruntat până acum.

Înainte să mă înscriu la Liceul „George Washington” în clasa a noua, deja pierdusem tot ce era mai important pentru mine. Chiar dacă domnul Thompson și-a dat cumva seama de faptul că nu locuiesc efectiv în districtul școlar George Washington, tot aș putea minți ca să mai trag de timp. Și chiar de-ar trebui să mă transfer, ceea ce ar fi cel mai grav lucru care mi s-ar putea întâmpla astăzi, tot nu-i mare scofală. Am s-o fac.

— Cum merge treaba, Darlene?

Secretara cu freză de mamă abia își ridică ochii din revista *People*.

— Ia loc, Ella, domnul Thompson te primește imediat.

Dap, am ajuns să ne tutuim, Darlene și cu mine. Sunt doar de o lună la Liceul GW și deja am petrecut mult prea mult timp în biroul ăsta din cauza teancului meu de avertismente pentru întârziere, care e în permanentă creștere. Dar asta se întâmplă când muncești noaptea și nu ajungi în așternuturile tale moi până la trei dimineața, în fiecare noapte.

Îmi lungesc gâtul împrejur, să trag cu ochiul prin jaluzelele deschise din biroul domnului Thompson. Cineva stă pe scaunul vizitatorului, dar tot ce pot zări e un maxilar proeminent și părul castaniu închis. Total diferit de al meu. Eu sunt cât se poate de blondă și cu ochii cât se poate de albaștri. Datorită bunăvoinței donatorului meu de spermă, după spusele mamei.

Vizitatorul lui Thompson îmi amintește de oamenii de afaceri din afara orașului, care erau dispuși să îi dea mamei bacșișuri consistente ca să pretindă, pentru o noapte, că e iubita lor. Unora li se scula pe chestia asta mai tare chiar și decât pentru sex. Așa e cu mama, desigur. Eu n-am luat-o încă pe drumul ăla. Și sper să nu fie nevoie să o fac vreodată, motiv pentru care îmi și trebuie diploma de bac, să pot merge la facultate, să-mi iau o licență și să fiu normală.

Unii copii visează să vadă lumea, să aibă mașini rapide, case mari. Eu? Îmi doresc propriul meu apartament, un frigider plin de mâncare și o slujbă stabilă, plătită, preferabil la fel de interesantă ca uscarea cleiului.

Cei doi bărbați discută și discută și tot discută. Trece un sfert de oră și ei tot trăncănesc.

— Auzi, Darlene? Eu tocmai lipsesc de la mate. E în regulă să revin când domnul Thompson n-o să mai fie ocupat?

Încerc să pun problema cât mai drăguț cu puțință, dar toți anii în care nu am avut parte de prezența unui adult în viața mea — adorabila mea mamă nestatornică nu se pune — fac dificil pentru mine să dau dovadă de supunerea pe care adulții o așteaptă din partea cuiva care nu are vârsta legală să consume alcool.

— Nu, Ella. Domnul Thompson o să iasă imediat.

De data asta are dreptate, pentru că ușa se deschide, iar directorul iese din birou. Domnul Thompson are cam un metru optzeci și arată ca și cum ar fi absolvit liceul anul trecut. Dar cumva reușește să dea impresia că e un tip responsabil.

Îmi face semn.

— Domnișoară Harper, poftiți înăuntru.

Înăuntru? Cu Don Juan acolo?

— Dar încă aveți pe cineva în birou. Și arăt spre ceea ce e evident deja. Treaba asta pare al naibii de dubioasă, iar

instinctul îmi spune că ar trebui să plec de aici cât mai pot. Dar dacă fug, renunț la viața asta pe care am planificat-o cu grijă timp de luni de zile.

Thompson se întoarce și se uită la Don Juan, care se ridică din scaunul său și îmi face un semn cu mâna lui imensă.

— Da, ei bine, el e motivul pentru care te afli aici. Poftim înăuntru.

Împotriva a ceea ce-mi dictează discernământul, mă strecor înăuntru pe lângă domnul Thompson și rămân în picioare, în fața ușii. Thompson închide ușa și jaluzelele biroului. Acum mă simt de-a dreptul neliniștită.

— Domnișoară Harper, vă rog să luați loc.

Thompson arată către scaunul pe care Don Juan tocmai l-a eliberat.

Stau cu brațele încrucișate și îi privesc cu obrăznicie. Mai curând ar inunda mările tot pământul decât să iau eu loc.

Thompson oftează și se așază în scaunul său, recunoscând o cauză pierdută atunci când vede una. Asta mă tulbură și mai tare, fiindcă dacă el se dă bătut în fața chestiei asteia, înseamnă că urmează ceva mai important.

Ia niște foi de pe birou.

— Ella Harper, dânsul e Callum Royal.

Face o pauză, ca și cum lucrul ăsta ar trebui să însemne ceva pentru mine.

Între timp, Royal se holbează la mine ca și cum n-ar mai fi văzut o fată în viața lui. Îmi dau seama că, stând cu brațele încrucișate, îmi adun sânii în față, așa că-mi las brațele să cadă pe lângă corp, atârând într-un mod stângaci.

— Încântată de cunoștință, domnule Royal.

E evident pentru toată lumea din încăperea că nu sunt încântată deloc.

Respect pentru oameni și cărți

Sunetul vocii mele îl scoate din starea lui de fascinație. Face un pas mare înainte și, până să pot face vreo mișcare, mă trezesc că-mi ține mâna dreaptă între mâinile sale.

— Dumnezeule, arăți exact ca el.

Cuvintele sunt rostite în șoaptă, astfel încât doar noi doi le putem auzi. Apoi, amintindu-și unde se află, îmi strânge mâna.

— Te rog, spune-mi Callum.

E o nuanță stranie în cuvintele lui. Ca și cum le-ar spune cu mare dificultate. Îmi trag mâna din mâna sa, ceea ce necesită un pic de efort, pentru că ciudatul nu vrea să-mi dea drumul. E nevoie ca domnul Thompson să-și dregă vocea pentru ca Royal să-mi dea drumul la mână.

— Despre ce e vorba? cer să fiu lămurită.

Ca fată de șaptesprezece ani, într-o încăpere unde sunt numai adulți, tonul meu e unul nepotrivit, dar nimeni nu schițează vreun gest.

Domnul Thompson își trece agitat mâna prin păr.

— Nu știu cum altfel s-o spun, așa că voi fi direct. Domnul Royal susține că ambii tăi părinți sunt decedați și că dumnealui e acum tutorele tău.

Ezit. Doar o secundă. Suficient de mult pentru ca șocul să se transforme în indignare.

— Pe dracu'!

Înjurătura dă pe afară înainte să o pot opri.

— Mama mea m-a înscris la acest liceu. Aveți semnătura ei în formularele de înregistrare.

Inima îmi bate de un milion de ori pe minut, pentru că semnătura aceea e, de fapt, a mea. Am falsificat-o pentru a putea să mențin controlul asupra propriei mele vieți. În ciuda faptului că sunt minoră, a trebuit să mă comport ca un adult în familia mea încă de când aveam cincisprezece ani.

Fiind un tip onorabil, domnul Thompson nu mă apostrofează pentru înjurătură.

— Conform datelor din acte, afirmațiile domnului Thompson sunt pe deplin justificate.

Foșnește foile în mâinile sale.

— Serios? Ei bine, minte. Nu l-am văzut pe tipul ăsta în viața mea și, dacă îl lăsați să mă ia cu el, următorul raport pe care o să-l primiți o să fie despre cum o fată din GW a dispărut printr-un complot al unor proxeneți.

— Ai dreptate, nu ne-am întâlnit până acum, intervine Royal. Dar asta nu schimbă cu nimic situația reală din acest moment.

— Ia să văd. Fac un salt către biroul lui Thompson și îi smulg foile. Privirea îmi alunecă pe pagini, fără să citesc de fapt ce scrie acolo. Îmi sar în ochi cuvintele — *tutore și decedat și lasă prin testament* —, dar ele nu-mi spun nimic. Callum Royal e tot un străin. Punct.

— Poate că, dacă mama ta ar putea veni aici, s-ar lămuri totul, sugerează domnul Thompson.

— Da, Ella, adu-o aici pe mama ta, iar eu voi retrage tot ce am susținut.

Vocea lui Royal e blândă, dar îi pot simți duritatea. Știe el ceva.

Mă întorc din nou spre director. El e veriga slabă aici.

— Puteam face astea în laboratorul de informatică al școlii. Nici de Photoshop n-aveam nevoie. Îi trântesc sub nas teancul de hârtii. Îi apare îndoiala în ochi, așa că plusez, pentru a avea un avantaj. Trebuie să mă întorc la oră. Semestrul abia a început și nu vreau să rămân în urmă.

Își linge buzele nesigur, iar eu îl fixează din priviri, cu toată convingerea de care pot da dovadă. Nu am tată. Și, cu siguranță, nu am nici tutore. Dacă aș fi avut, atunci unde

Respect pentru oameni și cărți

a fost nenorocitul ăsta toată viața mea, în timp ce mama abia câștiga atât cât să ne ducem zilele, când a trăit durerile insuportabile ale cancerului, când plângea în patul ei de la azil că urma să mă lase singură? Unde a fost el *atunci*?

Thompson oftează.

— În regulă, Ella, mai bine întoarce-te la oră. E limpede că domnul Royal și cu mine mai avem multe de discutat.

Royal obiectează.

— Documentele sunt în regulă. Mă cunoașteți pe mine și pe familia mea. Nu aș avea de ce să mă aflu aici, spunându-vă toate aceste lucruri, dacă ele nu ar fi adevărate. Ce motiv aș avea?

— Sunt destui perversi pe lumea asta, răspund eu disprețuitor. Au ei suficiente motive să inventeze tot felul de povești.

Thompson îmi face semn cu mâna.

— Ella, ajunge. Domnule Royal, asta e o surpriză pentru toată lumea. După ce o vom contacta pe mama Ellei, putem să lămurim toată situația.

Lui Royal nu îi place această amânare și readuce în discuție cât e el de important și cum un Royal nu ar minți niciodată. Mai are puțin și invocă mitul lui George Washington și al cireșului¹. Cât timp cei doi se ciondănesc, eu mă strecor afară din birou.

— Mă duc până la baie, Darlene, o mint. Apoi merg direct în clasă. Ea o înghite destul de ușor.

— Nu te grăbi, am să o anunț pe profesoara ta.

---

¹ Una dintre cele mai cunoscute legende care îl are în centru pe George Washington. În ea se afirmă că, la vârsta de șase ani, George Washington primește o toporișcă cu care taie cireșul tatălui său. Confruntat cu furia și supărarea tatălui, tânărul George își recunoaște în mod deschis gestul, moment în care sinceritatea îi e apreciată de către părintele său și așezată mai presus de o sută de cireși. (N.t.)

Nu merg la baie. Nu mă întorc în clasă. În loc de asta, grăbesc pasul spre stație și iau autobuzul G până la capătul liniei.

De acolo, am treizeci de minute de mers pe jos până la apartamentul de doi bani în care stau în chirie pentru cinci sute pe lună. Are un dormitor, o baie murdară și o bucătărie cu living care miroase a mucegai. Dar e ieftin, iar proprietara a acceptat plata cash și nu a fost interesată de trecutul meu.

Nu știu cine e Callum Royal, dar știu sigur că prezența lui în Kirkwood n-are cum să fie ceva bun. Documentele acelea nu fuseseră făcute în Photoshop. Erau adevărate. Dar sub nicio formă n-am să îmi las viața în mâinile vreunui necunoscut care a apărut din senin.

Viața mea e a *mea*. Eu o trăiesc. Eu o controlez.

Îmi golesc rucsacul de manualele care au costat o sută de dolari și îl umplu cu haine, cosmetice și ultimele mele economii — o mie de dolari. Rahat. Am nevoie rapid de niște bani, ca să pot pleca din oraș. Sunt de-a dreptul falită. M-a costat mai bine de două mii să mă mut aici, cu tot cu biletele de autobuz, prima și ultima lună de chirie, plus garanția de închiriere. E nasol că am să mănânc din banii de chirie, dar cert e că nu mai pot rămâne prin preajmă.

Sunt din nou pe fugă. Povestea vieții mele. Mama și cu mine am fugit mereu. De iubirii ei, de șefii ei perversi, de asistența socială, de sărăcie. Azilul a fost singurul loc în care am stat un timp mai îndelungat, iar asta pentru că ea era pe moarte. Uneori cred că universul pur și simplu nu vrea să mă lase să fiu fericită.

Stau pe marginea patului și încerc să nu plâng de frustrare și de furie și da, bine, și de teamă. Îmi ofer cinci minute de autocompătămire, apoi pun mâna pe telefon. La dracu' cu universul.

Respect pentru oameni și cărți

— Hei, George, m-am mai gândit la oferta ta de muncă la Daddy G, spun atunci când o voce de bărbat răspunde la telefon. Sunt pregătită să o accept.

Lucrez de-o vreme ca dansatoare la bară la Miss Candy, un club de începătoare, unde trebuie să mă dezbrac până rămân în chiloți tanga și cu sfârcurile acoperite cu abțibilduri. Banii sunt în regulă, dar nu foarte mulți. George m-a tot chemat în ultimele două săptămâni să avansez la Daddy G, un loc în care ți se cere să te dezbraci de tot. Am rezistat până acum, fiindcă n-am văzut motivul pentru care-aș fi avut nevoie. Acum văd de ce.

Am avut norocul de a moșteni corpul mamei mele. Picioare lungi. Talie sculptată. La sâni nu am spectaculoasa cupă dublu D, dar George a zis că îi plac sâni mei obraznici de cupă B, pentru că dau impresia că aș fi tânără. Nu e o impresie, dar conform cărții mele de identitate, am treizeci și patru de ani și numele meu nu e Ella Harper, ci Margaret Harper. Mama mea moartă. Foarte dubios, dacă te oprești puțin și te gândești la asta, ceea ce eu încerc să nu fac.

Nu există multe slujbe cu jumătate de normă pe care cineva de șaptesprezece ani le-ar putea avea și din care să-și plătească și facturile. Și niciuna dintre ele nu e legală. Să vinzi droguri. Să te prostituezi. Să faci striptease. Eu am ales-o pe ultima.

— La naiba, fato, minunată veste! țipă de bucurie George. Am un loc liber diseară. Poți fi a treia dansatoare. Poartă uniformă de școlăriță catolică. Tipii o să fie înnebuniți după asta.

— Cât îmi dai pentru diseară?

— Cât îți dau ce?

— Bani, George. Câți bani?

— Cinci sute și cât bacșiș poți tu să faci. Dacă vrei să oferi și câteva dansuri în privat, îți dau o sută pe dans.